

„от Униатската църква“ и „не се знае де е“⁷³. Като добавя, че „след ръкоположението си, събрал много дарове, пари и други неща“, Йосиф „прибрал всичко“ и „избягал като злодеец“, „Цариградски вестник“ счита, че по този начин той е „махнал тия белези на неволното му покатоличване“. „Печален и голям скандал“, „постъпка злодейна, безчестна“ е наречено бягството му „от капана, в който беше го уловила Католическата пропаганда“⁷⁴. Мотивите за отказа му от унията са формулирани от „Цариградски вестник“ много ясно: „От ръкоположението, от принуждението, което му направили да изповядва католическия символ на вярата и от литургията, която го накарали да служи, дядо Йосиф се уверил, че го правят същият католик и оттогава още подкачил да мисли, с кой начин да се избави от тая измама [...]. За да не подведе народа под тоя тежък ярем и да не го уплете с тия неразривни вериги и с това да заслужи вечно проклятие, дядо Йосиф се възползва от правата дето намери свободна минута да бяга“⁷⁵.

В. „Дунавски лебед“ също бърза да коментира слуховете и подбудите за бягството му: „С[ъс] [в]сичката си прямота той сам от себе си дохожда в съзнание, като видял откровенно в Рим, че на стари години менува вярата си“. И заключава, че щом се завърнали от древния град, „старецът изявил публично, че него го няма в тая работа, защото се излъгал. Това даде причина да се запрети свободното влизане при дядо Йосифа“, а според мнение на неприятелите „йеузуитите му развалили ума“⁷⁶.

От своята позиция на униатски печатен орган в. „България“ счита, че „интригите на нашите неприятели удариха и нашия свещеноначалник“, които като „зломисленици на Съединената българска община намислили да съборят и унищожат това здание“, а „дядо Йосиф измамен остави патриаршеския стол“, с което си поведение Соколски „най-много повдига негодуванието на всеки честен човек“⁷⁷. В несъгласието си с действията на новоизбрания български архиепископ, изразено много убедително, вестникът посочва недвусмислено последиците от тях. Според обстоятелствата, предоставили му „толкова слава“ и „толкова почести“, когато „делото, на което беше глава, приближаваше напълно да възтържествува“, той определя, че човекът, извършил „такова нечувано нещо“, трябва да бъде „най-недостойният, най-лошият на света“. Като „обезчестяване“ на народа ни „пред очите на Европа, пред очите на честното правителство и на римския свещеноначалник“, се оценява от униатите отстъпничеството на Й. Соколски от интересите на делото⁷⁸.

Отказът му от унията и последиците от него са темата, върху която се акцентира във всички периодични издания. Според сп. „Български книжици“ впослед-